

Arrest

nr. 93 214 van 10 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 1 maart 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. BOUROVA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 augustus 2009 kondigt verzoeker zijn aanwezigheid aan bij het gemeentebestuur Gent.

Op 17 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als zelfstandig meewerkend vennoot.

Op 1 juli 2011 wordt aan verzoeker de E-kaart afgeleverd.

Op 1 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten,

aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 augustus 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: M., A. M. , Nationaliteit: Bulgarije , Geboortedatum: (...)1962 , Geboorteplaats: Sindel, Identificatienummer in het Rijksregister: (...) , Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige, en verkreeg de E-kaart op 1/7/11. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene een zelfstandige activiteit had van 1/4/10 tot 31/3/11.

Sindsdien is betrokkene nergens meer aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds. Nergens uit het dossier blijkt dat er een nieuwe zelfstandige activiteit werd uitgebouwd. Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, 1° - wet 15.12.1980)

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 1ste categorie als' samenwonend persoon, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dienen de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden. In het laatste geval moeten de motieven in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

Een loutere verwijzig naar uitgebrachte adviezen al echter niet volstaan indien de beslissing van die adviezen afwijkt zonder zelf de redenen te doen kennen die de getroffen beslissing verantwoorden en zonder te vermelden waarom de adviezen in andersluidende zin niet werden gevolgd.

(cfr. A. MAST, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer, Mechelen 2002, 57).

In casu wordt ondermeer de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het is immers allerm minst duidelijk welke criteria gehanteerd worden door de administratieve overheid om verzoeker uit te wijzen.

Het is alleszins heel onkies om aan verzoeker eerst rechtmatig een E-kaart te geven (aangezien al zijn documenten in orde en goedgekeurd waren) om meer dan 2 jaar later die E-kaart ineens af te nemen zonder hem de mogelijkheid te geven om zich daarover te verdedigen en zonder zijn werkelijke situatie te onderzoeken!

De overheid schendt hierdoor de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De burger moet immers kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval gedaan heeft (o.m. Cass. 10 juni 1988, Arr. Cass. 1987-88, 1313; Cass. 27 maart 1992, R.W. 1991-92, 1466; Cass. 6 november 2000, A.P.T., 2000, 236; R. v. St., VERVLIET, nr. 94090 van 19 maart 2001).

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten bovendien het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel in.

Hieruit volgt dat de door de overheid bij de geadmistreerde opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen in de regel moeten worden gehonoreerd en dat de overheid hierbij zorgvuldig moet optreden door niet onverhoeds in te grijpen in een bestaande situatie.

De lange termijn tussen de ontvangst door de administratie van alle documenten en het toekennen van de E-kaart en de plotse betekening van het bestreden bevel 2 jaar nadat diezelfde administratie kennis had van alle relevante documenten en 1 jaar nadat ze kennis had van de stopzetting van de zelfstandige activiteit, verstaat zich niet met de hierboven aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat in casu immers geen enkele ernstige reden of nieuwe informatie bestaat om een zodanig onverwachte in ingrijpende wijziging in verzoekers toestand rechtens te verantwoorden en dit integendeel rechtstreeks indruist tegen het recht op rechtszekerheid als beginsel van behoorlijk bestuur.

De beslissing van verwerende partij mist dan ook elke grondslag.

Van verzoeker werd intussen door verwerende partij niets meer vereist.

Hij heeft geen enkele vraag ontvangen m.b.t. zijn documenten of zijn verblijfsstatuut.

2./

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is nochtans om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er een aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, hetgeen in casu dus allerminst gebeurd is.

De artikelen met betrekking tot de motivering verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze (RvSt nr. 110.071, 6 september 2002, RvSt, nr. 129.466, 19 maart 2004, RvSt, nr. 132.710, 21 juni 2004, RvSt, nr. 141.180, 24 februari 2005).

Het begrip afdoende impliceert hierbij dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvV, nr. 13.649, 3 juli 2008, RvV, nr. 17.062, 13 oktober 2008, RvV, nr. 16.211, 23 september 2008).

De overheid dient de situatie in concreto te beoordelen en rekening te houden met alle relevante documenten die werden overgemaakt door verzoeker, alsook deze (correct) beoordelen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Aangezien derhalve verzoeker in casu absoluut in het ongewisse is over de precieze reden van zijn uitwijzing, heeft verweerder de motiveringsplicht duidelijk geschonden en is de beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 49, 54, 57 en 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het vreemdelingenbesluit) en naar artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet); naar het feit dat betrokkene niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige, zoals voorzien in artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat hij dus moet worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar dat, aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon, verstrekt door het OCMW, hij ook niet voldoet aan deze

voorwaarden. Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog gesteld dat verzoeker daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, dient erop gewezen dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch enkel kan nagaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541)

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

De bestreden beslissing behelst dat aan verzoekers verblijfsrecht een einde wordt gesteld overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Artikel 42bis van voormelde wet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Het staat niet ter discussie dat verzoeker tot een verblijf werd toegelaten als zelfstandige, op basis van artikel 40, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

Verzoeker verzet zich niet tegen het eerste motief van de bestreden beslissing, met name dat hij een aanvraag indiende tot verklaring van inschrijving als zelfstandige, doch niet meer als dusdanig kan worden beschouwd.

De verwerende partij heeft verder in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker dient te worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, maar dat, aangezien verzoekers bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid, verzoeker niet voldoet aan deze voorwaarden. Dit motief wordt evenmin door verzoeker betwist.

Gelet op deze vaststellingen en de mogelijkheid die artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet biedt aan de verwerende partij om op elk moment na te gaan of verzoeker nog steeds voldoet aan de voorwaarden voor het uitoefenen van zijn verblijfsrecht kan hij niet worden bijgetreden waar hij stelt dat er geen ernstige reden of nieuwe informatie bestaat om de bestreden beslissing te verantwoorden en dat het onkies zou zijn om de thans aangevochten akte te nemen twee jaar nadat de E-kaart werd afgeleverd.

Het gegeven dat verzoeker de bestreden beslissing *“onkies”* acht omdat zijn verblijfskaart hem wordt ontnomen en dat er een *“lange termijn”* zou verstreken zijn tussen de afgifte van de verblijfskaart en de beslissing tot afname ervan of de *“plotse betekening van het bestreden bevel”* kan de bestreden beslissing, gelet op haar juridische en feitelijke overwegingen, niet aan het wankelen brengen. Artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet laat de verwerende partij toe om te controleren of nog voldaan wordt aan de aan het verblijfsrecht gestelde voorwaarden. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in dit verband geen relevante informatie zou mogen opvragen uit overheidsdatabanken of bij overheidsinstellingen of zich niet tot deze verkregen informatie zou mogen beperken. Verzoeker betwist alleszins niet de juistheid van de in de bestreden beslissing vermelde informatie, minstens toont hij niet aan dat deze foutief is.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat verzoeker geen kennelijk onredelijk handelen, en al evenmin een handelen in strijd met de gegevens van het dossier of met miskennis van het vertrouwensbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel in hoofde van het bestuur aannemelijk heeft gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij een vormelijke voorbereiding van een beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier duidelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Dit opdat de overheid met kennis van zaken kan beslissen over de procedurele of formele vormelijkheid en de betrokken belangen zorgvuldig kan inschatten en afwegen derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschonden conform de materiële zorgvuldigheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de beslissing op zorgvuldige wijze is voorbereid en stoelt op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411; RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954).

De administratie dient hierbij de in het geding zijnde belangen tegen elkaar af te wegen en haar beslissing steunen op motieven die in rechte en in feite aanwezig zijn.

Er dient in casu vastgesteld te worden dat de administratieve overheid nagelaten heeft om de zaak van verzoeker grondig te onderzoeken, zoals zij verplicht is, nu duidelijk vaststaat dat verzoeker alle gevraagde documenten tijdig ingediend heeft, zodat hij recht had op het ontvangen van een E-kaart.

Van verzoeker kan moeilijk meer gewenst worden dan om alles wat hem gevraagd wordt op tijd in te dienen.

Het is niet consistent dat het verblijfsrecht van verzoeker thans, op grond van diezelfde documenten, ineens beëindigd wordt.

De administratie heeft duidelijk niet met alle concrete gegevens die haar werden verstrekt door verzoeker rekening gehouden bij het nemen van haar beslissing en aldus een onzorgvuldige beslissing genomen.

2./

Bovendien dient vastgesteld te worden dat verwerende partij op het moment van het verlenen van de E-kaart aan verzoeker reeds 4 maanden op de hoogte was van de stopzetting van de zelfstandige activiteit van verzoeker!

Desalniettemin heeft verwerende partij aan verzoeker een E-kaart verleend en daarna gedurende meer dan 1 jaar niets ondernomen.

Het is derhalve weinig consistent en onzorgvuldig om thans de E-kaart van verzoeker af te nemen en zijn verblijfsrecht te beëindigen op grond van het feit dat verzoeker 'niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden' omdat hij sinds 31.03.2011 'nergens meer aangesloten is bij een sociaal verzekeringsfonds'.

Het spreekt voor zich dat dit een onzorgvuldigheid uitmaakt in hoofde van verwerende partij.

Dit bewijst enkel nog eens dat de administratieve overheid nagelaten heeft om de zaak van verzoeker grondig te onderzoeken en kennelijk niet met alle concrete gegevens die haar verstrekt werden rekening gehouden heeft bij het nemen van de bestreden beslissing, waardoor zij verzoeker schade berokkend heeft en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft."

2.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de analyse van de gegevens in de bestreden beslissing, zoals die werd gemaakt bij de beoordeling van het eerste middel, blijkt dat wel degelijk een onderzoek is gevoerd naar de specifieke situatie van verzoeker. Verzoeker toont voorts niet aan of, en welke, gegevens zouden zijn miskend bij het onderzoek dat de bestreden beslissing voorafging, zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet is aangetoond.

Waar verzoeker een betoog voert aangaande documenten die hij tijdig heeft ingediend "zodat hij recht had op het ontvangen van een E-kaart" gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing er niet toe strekt hem een E-kaart te ontzeggen, aangezien hij die reeds ontvangen heeft doch wel een einde te stellen aan het verblijfsrecht.

Met zijn vaag betoog dat de bestreden beslissing "niet consistent" is om verzoeker het verblijfsrecht ineens te beëindigen "op grond van diezelfde documenten" en zijn bloot en niet geconcretiseerd betoog "De administratie heeft immers niet met alle concrete gegevens die haar werden verstrekt door verzoeker rekening gehouden bij het nemen van haar beslissing en aldus een onzorgvuldige beslissing genomen" toont verzoeker geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht

Waar verzoeker meent dat verwerende partij reeds op 31 maart 2011 op de hoogte was van het feit dat hij niet voldeed aan de verblijfsvoorwaarden blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier en deze bewering wordt evenmin aangetoond door verzoeker. Wel integendeel, verzoeker heeft zijn E-kaart immers verkregen op grond van de stukken waaruit bleek dat hij een zelfstandige activiteit ontwikkelde. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verwerende partij pas op 1 maart 2012 op de hoogte werd gesteld van het feit dat verzoeker slechts van 1 april 2010 tot 31 maart 2011 was ingeschreven als zelfstandige bij een sociaal verzekeringsfonds. Verzoeker bevestigt met zijn betoog dat hij niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet zodat zijn kritiek geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN